

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, a 2013. év február hó 1. napján** megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A vesztegetés büntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. április 25. napján kihirdetett 23.B.478/2011/24. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottak vonatkozásában **helybenhagyja**.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. április 25. napján kihirdetett 23.B.478/2011/24. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében, ezért 2 évi börtönbüntetésre ítélte, de a szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében, ezért 2 évi börtönbüntetésre ítélte, de a szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Az elsőfokú bíróság az I. és II.r. vádlottakkal szemben 5.000 - 5.000 Forint vagyonelkobzást rendelt el, továbbá a vádlottakat egyenként kötelezte 9.100 Forint bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson az ügyész mindkét vádlott vonatkozásában tudomásul vette az ítéletet. Az I.r. vádlott és védője, valamint a II.r. vádlott és védője egyaránt felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.670/2012/1. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Kifejtette azon álláspontját, hogy a vádlottakkal szemben indokolt lett volna lefokozás kiszabása, azonban erre a terhükre bejelentett fellebbezés hiányában nincs lehetőség.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését megváltoztatta, és elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, és a bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt. Másodsorban előzetes bírósági mentesítés alkalmazását kérte védenccé esetében, hogy ő még a rendőri szolgálatban megtartható legyen. Elsődlegesen indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt

eljárásban nem teljesítette a hatályon kívül helyező végzésben előírtakat. A megismételt eljárást ugyan lefolytatta, a bizonyítékokat megismerte és mérlegeléssel állapította meg tényállást, azonban az általa megállapított tények nem helyesek abban a tekintetben, hogy az I.r. vádlott a cselekménysor mely részénél volt jelen, ténylegesen a lefolytatott intézkedésből miről szerezhetett tudomást. A védői álláspont szerint ebben a tekintetben az elsőfokú ítélet iratellenes megállapításokat is tartalmaz. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság nem adott megfelelő magyarázatot, nem adta megfelelő indokát annak, hogy az eltérő tartalmú vallomások közül miért éppen azt fogadta el, amelyre a történeti tényállást alapozta. Abban a tekintetben, hogy az I.r. vádlott láthatta-e a pénz átadását, álláspontja szerint tanu¹ feltételezése állt rendelkezésre, amelyre azonban ítéleti tényállást alapozni nem lehet. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság olyan mértékig nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy azzal kapcsolatban fennáll a Be.373.§ (1) bekezdés III/a. pontjában írt hatályon kívül helyezési ok. A másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy védenca eddig kiválóan teljesítette rendőri szolgálatát, és előzetes mentesítésben részesítése esetén még lenne esélye arra, hogy a rendőri szolgálatban megtartható legyen.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését megváltoztatta, és elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és új eljárás lefolytatására, míg másodsorban a kiszabott büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt. A védő csatlakozott az I.r. vádlott védője által előadottakhoz. Kifejtette azon álláspontját, hogy az ítélet egyrészt iratellenes, másrészt nem tartalmaz megfelelő indokolást. Utalt arra, hogy tanu¹ vallomásai önmagukban is ellentmondásosak, arra ítéletet alapozni nem lehet. Utalt továbbá arra, hogy az ő állítását kizárólag férjének vallomása támasztja alá, aki pedig az eseményeknél nem volt jelen, de annak ellenére ő tette meg az elsődleges bejelentést. A védő kifejtette azon álláspontját, hogy ennek a két tanúnak meg volt a logikus oka arra, hogy a vádlottakra valótlan tartalmú, terhelő vallomást tegyenek, mert így kívánták elérni azt, hogy az autókereskedő kártalanítsa őket a regisztrációs matrica beszerzését követően. Utalt továbbá arra, hogy az intézkedésnek semmiféle írásos nyoma nem volt, az un. RK-lapok kidobásra kerültek. Másodlagos indítványával kapcsolatban a bekövetkezett jelentős időmúlásra hivatkozott.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz és elmondta, hogy vesztegetést nem követett el.

A vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet, és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A vádlottaknak és védőiknek a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a Fővárosi Bíróság a 2010. március 22. napján kihirdetett 18.B.1590/2009/5. számú ítéletével az I.r. és a II.r.

vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében, és ezért őket 2 évi börtönbüntetésre ítélte, de a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A vádlottakat egyetemlegesen kötelezte vagyonekobzás címén 10.000 Ft megfizetésére, továbbá kötelezte őket a felmerült bűnügyi költség megfizetésére is. Ezt az ítéletet a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2011. március 8. napján kihirdetett 2.Bf.195/2010/8. számú végzésével mindkét vádlott tekintetében hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. Végzésében több pontban rögzítette az elsőfokú bíróság részére a megismételt eljárásra előírtakat, és felhívta a figyelmet arra, hogy tanú1 kihallgatásakor arra kell törekedni, hogy konkrétan az egyes vádlottak vádbeli magatartását fejtsse ki, és fázisról - fázisra részletezze az I. és II.r. vádlottak vádbeli cselekvőségét.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az eljárási szabályokat betartotta. A Fővárosi Törvényszék a tényállást a mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r. és II.r. vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni. A korábbi eljárásban mindketten vallomást tettek, tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését és védekezést terjesztettek elő. A nyomozás során az I.r. vádlott nem tett vallomást, csupán tagadó tartalmú jelentésére hivatkozott. A II.r. vádlott a nyomozás során tagadó vallomást tett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. és II.r. vádlottaknak a tagadásával, illetve előterjesztett védekezésükkel szemben a tényállást a tanúk vallomása, valamint a rendelkezésre álló egyéb - okirati - bizonyítékok alapján állapította meg. A Fővárosi Bíróság ítélete 5. oldalától annak 16. oldaláig részletekbe menően értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlottak védekezését fogadta el. Nem helytálló azon védői hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság nem adta magyarázatát annak, hogy valamely vallomást miért fogadott el, illetve másokat miért nem. A bíróság értékelő tevékenysége során összevetette a vádlottak vallomását az egyéb bizonyítékokkal, és kitért arra, hogy a vádlottak vallomását miért tartja következetlennek, ellentmondásosnak, illetve a tanúk, elsősorban tanú1 vallomását miért tartja következetesnek. Természetesen ezen tanút is többször kihallgatták az eljárás során. A jelentős időbeli eltérésre figyelemmel, vallomása bizonyos részeiben bizonytalanabb lehetett, azonban az elsőfokú bíróság az ítélet indokolása 12. és 13. oldalán pontosan felsorolta azokat a lényeges tényállításokat, amelyek minden vallomásában következetesen megjelentek, és amelyekre - az egyéb bizonyítékok mellett - az ítélet történeti tényállását alapozni lehetett. Megállapítható az is, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során törekedett arra, hogy a hatályon kívül helyező végzésben előírtakat teljesítse, részletesen nyilatkoztatta, a közvetlen tanút az I.r. és II.r. vádlott cselekvőségére. Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet esetében a védelem által hivatkozott iratellenesség, valamint az indokolás hiánya nem áll fenn, a tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául

elfogadta. Így a vádlottaknak és védőiknek a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a vádlottak felmentésére - utalva a fellebbezés eredeti irányára - a felülmérlegelés tilalmára figyelemmel értelemszerűen nem kerülhetett sor. A vádlottak és védőik ugyanis a másodfokú eljárásban új tényre, bizonyítékra nem hivatkoztak.

Az irányadó tényállás alapján a Fővárosi Törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. és II.r. vádlottak bűnösségét önállóan a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés bűntettében állapította meg. Jogi álláspontját igen részletesen ítélete 16. oldalától - 18. oldaláig megindokolta. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját.

A vádlottaknak és védőiknek az enyhítésre, valamint előzetes bírósági mentesítésre irányuló fellebbezései nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő, és súlyosító körülményeket. Törvényesen szabta ki a vádlottakkal szemben a rendelkező részben írt szabadságvesztés büntetéseket. Megállapítható azonban, hogy a szabadságvesztésnek próbaidőre történő felfüggesztésével, illetve a próbaidő tartamára is figyelemmel a büntetés rendkívül méltányosnak tekinthető mindkét vádlott esetében, annak további enyhítése nem indokolt. A II.r. vádlott szolgálati viszonya a rendfokozatáról történő lemondással szűnt meg, tehát az ő esetében ez nem kerülhet szóba, de az I.r. vádlottal szemben indokolt lett volna lefokozás kiszabása is, amelyre azonban a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában nem volt lehetőség. A súlyos korrupciós bűncselekményt elkövető vádlottak esetében a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget előzetes bírósági mentesítés alkalmazására sem, hiszen annak a Btk.104.§-ában írt előfeltétele, az érdemesség, esetükben nem áll fenn.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helyes indokai alapján - mindkét vádlott tekintetében - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 371.§ (1), (3), (4) bekezdésein alapszik.

Budapest, 2013. év február hó 1. napján

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék ítélete az I.r. és II.r. vádlottak tekintetében jogerős, és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2013. év február hó 1. napja

dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Iván Erika
bírószági ügyintéző